

[Aksel Larsen.]

sørget for, at der var orden på dette område. Gæstearbejderne er kommet hertil legalt eller illegalt, de er kommet hertil med regulære arbejdspladstilbud eller uden sådanne eller med forfalskede arbejdspladstilbud, de er sivet ind på forskellig måde, de fleste er vel kommet legalt og har vel legale opholds- og arbejdstilladelser, men vi ved ærlig talt ikke noget om det. Når ministeren siger, at efter hans skøn er der ca. 15.000 gæstearbejdere her i landet, tillader jeg mig at sætte spørgsmålstegn ved det, for jeg tror ikke, ministeren aner noget om det; der er andre autoriteter, der opgør tallet til antagelig 25.000, men jeg tror ikke, der er nogen, der ved, hvor stort det er. Det er rigtigt, at der er en lov om, at arbejdsgivere skal meddele myndighederne, hvor mange gæstearbejdere og hvilke de beskæftiger, men der foreligger jo ikke noget som helst om, at de alle sammen har gjort det, og at man har et sådant register, så jeg tror ikke, man rigtig ved det. Det er naturligvis galt, og det gør det også umuligt at løse andre sider af problemet og tage sig ordentligt af dem, og årsagen til det hele er jo den, at man på dette område med uhyre stor omhu har undladt at gøre det eneste rigtige og selvfølgelig, nemlig at lade arbejdsformidlingen træde i kraft.

Vi har en arbejdsformidling herhjemme, vi har arbejdsformidlingskontorer overalt i landet, og de koster staten en hel del penge. De skal sørge for, at der bliver arbejde til de arbejdsløse, og de skal sørge for, at de arbejdsgivere, der mangler arbejdskraft, får sådan arbejdskraft. Ja men hvorfor i alverden har man så ikke anvendt arbejdsformidlingen, når det drejer sig om fremmed- eller gæstearbejdere?

Jeg ser i den beretning fra udvalget til behandling af de udenlandske arbejderes forhold i Danmark, som er afgivet den 20. oktober i år, og som ministeren har været så elskværdig at tilstille os, at man har forskellige forslag om, hvad der nu bør gøres. Man opererer med tanken om, at eftersom man ikke ved de danske repræsentationer i de pågældende lande, hvorfra gæstearbejderne fortrinsvis kommer, har tilstrækkelig kapacitet til at tage sig af problemet, bør man dér oprette særlige kontorer med særlig arbejdskraft, og så skal man søge at nå frem til, at arbejde i Danmark skal være opnået,

før de pågældende forlader bopælslandet, og der skal herhjemme nedsættes et udvalg, som så fra tid til anden skal rejse ud til disse lande og søge at formidle den fornødne kontakt mellem de arbejdssøgende og arbejdsgiverne herhjemme. Ja men hvorfor i alverden skal man have et særligt udvalg rejssende for den sags skyld? Hvorfor kan man ikke i de lande, det drejer sig om — man ved, hvilke det er — oprette en filial af den danske arbejdsformidling og lade bekendtgøre i disse lande, at ingen kan få indrejse- eller opholdstilladelse i Danmark og slet ingen kan få arbejdstilladelse i Danmark; medmindre de har henvendt sig til arbejdsformidlingen, det være sig i Ankara eller i Beograd eller et andet sted? Så kan arbejdssøgende henvende sig dér, og danske arbejdsgivere, som mangler arbejdskraft, kan henvende sig til arbejdsformidlingen i Danmark og sige: vi har brug for så og så mange arbejdere af den og den faguddannelse eller uden den og den faguddannelse. Så må arbejdsformidlingen her søge at skaffe dem herhjemme, og hvis de ikke kan skaffes herhjemme, lader man besked gå ud til arbejdsformidlingskontorerne i udlandet og siger: vil I undersøge, om I kan skaffe de og de arbejdere. I så tilfælde har man chance for, at man får folk, om hvem man nogenlunde ved hvilke arbejdsevner de har, hvilken faglig uddannelse de har, man har sikret dem arbejde herhjemme i forvejen, og man kan langt bedre tage sig af at ordne deres boligforhold, deres forhold til fagforening, arbejdsløshedskasse o. lign.

Kort sagt, det hele bør gå ad den vej, og der bør ikke opbygges noget nyt apparat for at klare dette. Jeg begriber ikke, at man ikke har gjort det hidtil, jeg begriber ikke, at man skal have et udvalg siddende for at regne nye metoder ud, hvorefter man skal kunne få styr på sagerne, når det er så ganske enkelt, at det er arbejdsformidlingen, der bør tage sig af sagen. Den sorterer under den højtærede arbejdsminister, og jeg henstiller, at den åndepause, man nu har fået, bliver brugt for det første til virkelig at sikre sig besked med, hvor mange fremmedarbejdere der er her i landet og på hvilke vilkår, og dernæst at regulere den fremtidige tilstrømning — ja, tilstrømning er måske et for stærkt ord, for vi ved jo ikke, om der bliver nogen regulær tilstrømning — men så